

φάλαρα 'conjunt de plaques de metall que baixen del casc hel·lènic fins a les galtes'.

Des del punt de vista formal hi ha encara alguna dificultat. El tractament de GI com a *ɣ* no lliga prou amb el del cat. *sageta* < SAGITTA; tampoc no es veu gaire com hauria desaparegut el GI en mossàrab, i, encara que l'afegiment romànic d'un sufix -ONE no pot estranyar gaire en el nom de peixos petits, també aquesta addició torna l'etimologia SAGITTA menys clara. Però tanmateix, pot ser, per ventura, que tant *setons* i *assetons* com el mossàrab *šatún* (d'on el nom d'unitat *šatúna*) fossin formes originàries de la zona de contacte àrabo-romànic

Ben mirat, potser així podríem eliminar tots tres escrípsols d'un plegat. la representació de GI com a *ye* > *y* i fóra d'esperar en parlars catalans semi-mossàrabs; més endins de la zona mossàrab SAGITT- havia de canviar s- en š-, i allà una evolució *šæto-* > *šató-* és natural, finalment potser en ambients més o menys arabitants, fóra concebible que de *saeta* es tragués un genèric àrab *saet* i si d'aquí es formava un plural àrab *šæitún/šaitún* tot quedaria explicat. Caldria, és veritat, admetre una espècie de tramostament en vaivè romànic → mossàrab arabitant, i mossàrab → català Cf encara *seget* 'sardineta'. si aquell vingués de *SAGITTU aportaria un paral·lel eloquent, puix que és quasi el mateix peix; V., però, el que en diré a XANGUET

¹ FLozano, *Nomencl. Ictiol* (s v Engraulis encrasicolus, p. 36, § 85), afirma que Cisternas només ho diu de «Catalunya», que Gibert (Inst. Cat. H. Nat., 1911) dóna *seitó* de «Tarr.» i «Bna», que ho confirma el llibre inèdit d'Amengual (1956) i que A. Navarrete (1898) atribueix a «Val» i «Cat.» *sertó* (err. tip.). Altrement hi ha *aladroc* a Val. i Bal. i *boquerón*, o noms diferents, a totes les terres castellanes i estrangeres.

Seix, V. *sas* (certament no de SAXUM) *Seixa*, V. *xeixa* i *sas* *Seixanta*, *seixantè*, *seixantena*, *seixanti*, -tò, V. *sis* *Seja*, *sejola*, V. *sajola* *Sejolida*, *sejorida*, V. *sajolida* *Sejorn*, *sejornar*, V. *sojorn* (JORN) *Sel*, V. *cell* (ELL)

SELACI, pres del gr. *σελάχιος* id., derivat de *σέλαχος* 'peix de pell cartilaginosa'. □ 1ª doc : Dfa

Selada, V. *celada* (CELAR) *Se-l'any*, de tot ~, loc. mall. (tot l'any × tot s'any), per a la qual, veg. Spitzer, *LexikK*, 122 *Selavores*, *selavòs*, V. *cellavors* (LLAVORS) *Selcle*, V. *cercle* *Seldar*, V. *soldar* (SOU) *Selecció*, *seleccionador*, *selecte*, *selectiu*, *selectivitat*, *selector*, V. *llegir*

SELENITA, del gr. *σεληνίτης* 'pertanyent a la lluna', derivat de *σελήνη* 'la lluna'. □ 1ª doc : SLit Costa 1868.

DERIV : *Seleni*, *selènic*, *selenió*, *selenur*, i el cpt. *selenhidric*, tots ja 1868. *Diselemur* *Selenat*; *selenit* *Paraseleni* I cpts. com *selenogràfia*, -*gràfic* (DOrt)

SELF-, prefix pres del mot angl. *self* 'a si mateix', usat per a certs mots tècnics, com *selfinducció*, *selfactina* (1854, veg. Coromines, O C, 589a), adaptació de l'angl. *self-acting machine* 'màquina que actua per si sola'. Substantivat, s'usa en anglès com a nom d'un concepte psicoanalític, que hom proposa reemplaçar en cat. per «el si-mateix» (V. allí), però altres facultatius l'usen sense canvi en català «les parts omnipotents i destructives del *self*, derivades de les pulsions de mort», Ramon Bassols, segons HRosenfeld (*Rev. Cat. Psicoan.* 1, § 2, 125).

Selicorn, V. *salicorn* (SAL) *Selicrosst*, V. *celicrosst* (CELIANDRE): sembla que hi ha malentès en la definició d'AlcM *Seldejada*, *seldejar*, V. *asseldejar* *Selgot*, V. *xerigot* *Sella*, V. *cercella* *Sella*, *sellament*, V. *seure*

+*Sellar* 'messes', V. *saió* *Sellar*, V. *segell*, *seure* i *sallar* (SALTAR) *Sellarda*, V. *cellarda* *Sellàs*, V. *saió* *Sellat*, *sellater*, V. *sella* (SEURE) *Sellavors*, V. *llavors* *Seller*, V. *sella* i *cell* *Sellera*, *selleta*, *selleter*, *selletó*, *sellí*, V. *sella* (SEURE) *Sello*, V. *segell*

SELLÓ, 'càntir', com l'oc. mod. *selboun* i el fr. dial. *sellon*, 'galledeta', 'ferrada de munyir', prové d'un derivat ja antic del ll. *SĪTŪLA*, ll. vg. *SĪCLA*, 'galleda'. □ 1ª doc : Llull.

«Con --- hagren menjat, aportà hom lo releu de la taula als pobres; cascu pobre hac sa scudella, son enap --- Evast no hac en què reebés les cols que hom li volia donar, ni no hac enap ni *selló* en què metés lo vi, e pregà un pobre que --- en la sua scudella e en lo seu enap reebés la sua part», *Blanq* (NCL 1, 105.14). AlcM (s. v. *silló*) addueix un altre testimoni de *salló* d'un doc. d'arxiu de StaColQ, però hi ha confusió de cèdules (sembla una còpia alterada del passatge del *Blanq*): degué haver-hi malentès amb el *sellona* de StaColQ, 1409. Un altre de Llull és: «la un diu que l'vin del *salló* / embriaga, l'altre diu no; / la un ho diu de mantinent / e l'altre de possibolment» (*Rims*, ed. 1936, I, 15 = *Lògica del Gatzell*, v. 300).

Es tracta d'un mot peculiar del cat. occidental, desconegut, en canvi en els altres dominis de la llengua; el DAg cita «dos *sellons* d'aram» i «un *sellonet* de plata» d'un inv. de Cervera a 1789, definint «càntir per a aigua, prov. de Lleida», i *silló* i *sillonet*, també d'allà, per a «esp. de càntir de terra». «Càntir petit que no té més que una nança», Porcioles (Vall d'Àger, p. 38); «*selló*: càntir» a la Pobra de Segur (Z Rocafort, Bcec IX, 70). I jo mateix ho he sentit per allà a diverses rodalies, en particular *seljó* a la Granja d'Escarp, per al que a Bna. en diem un *càntir* (1935); AlcM ho localitza en molts pobles, des del Pont de Suert i Sort fins a Cervera i Baix Segre, també a StaColQ. i Reus: variant *selló* des dels Pirineus al Montsec i Balaguer, *silló* d'allí en avall (tanmateix jo tinc *seljó* de l'aiguabarreig del Segre amb l'Ebre).

D'altra banda AlcM cita, a Andratx, un mall. *sillo*, que no és lícit igualar a allò: seria un representant mossàrab del ll. *SĪTŪLUS*, mossarabisme clar fonètica-